

Nr 399.

Av herrar **Schill** och **Lundén**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 170, med förslag till förordning om fördelning av automobilskattemedel.*

I Kungl. Maj:ts proposition nr 170 vid innevarande års riksdag framläggas förslag om fördelning av automobilskattemedel på det sättet att, förutom nu gällande grunder stadgas, att väghållningsdistrikt, vars samtliga vägar övertagits till underhåll medelst vägkassan, skall utgå bidrag med en tiondel av distriktets året förut havda kostnader för vägunderhåll, vinterväghållning och förvaltningskostnad.

Denna bestämmelse, att endast vägdistrikt, som övertagit samtliga distriktets vägar, skall komma i åtnjutande av detta bidrag, synes oss ej fullt rättvis, då sådana distrikt, som endast övertagit de av automobiltrafiken svårast slitna vägarna och därför vållas stora kostnader, komma i en väsentligt mindre gynnad ställning. Även om ändamålet med denna åtgärd syftar till, att alla vägdistrikt med det snaraste skola övertaga hela väghållningen för att såmedelst ett bättre ordnat vägunderhåll måtte uppstå, kunna vi icke anse, att det är nödvändigt för dem omöjliggöra, att vägdistriktet erhåller berättigat bidrag för den del av vägunderhållet, som vägkassorna nödgats påtaga sig på grund av motortrafiken och de ökade krav på underhåll, som därigenom uppkommit.

Vi kunna ej från ekonomisk synpunkt anse det riktigt att på föreslaget sätt s. a. s. tvinga vägkassorna till att övertaga alla mindre vägar inom distrikten, som otvivelaktigt komme att öka kostnaderna för vägkassorna och ställa större krav på bidrag.

Att en del distrikt beslutat vägunderhållets hela övertagande av vägkassan beror nog på de lokala förhållandena, vilka äro mycket olika i riket. Vi anse därför, att det är riktigast, att vägstämmorna tills vidare utan fara för mistning av bidraget få besluta, hur underhållet skall ordnas, och bäst torde dessa ortsmyndigheter känna förhållandena.

Länsstyrelserna i Uppsala, Jönköpings och Malmöhus län hava också påpekat, att skäl saknas att från bidrag utestänga distrikt, som övertagit allenast huvudvägarna.

I ej mindre än 71 av rikets vägdistrikt underhållas vägarna partiellt av vägkassan, och så länge de beskattningsgrunder, som nu gälla för vägunderhållet, kvarstå, torde det bli mycket svårt för vägstyrelserna att kunna få stämmorna med på att övertaga det hela.

Otvivelaktigt är det även så, att inom vissa distrikt ett övertagande av hela

väghållningen icke är till fördel vare sig för vägunderhållet eller skattedragarna. I en del vägdistrikt kunna endast de större stråkvägarna vara i behov av att övertagas, då däremot de mindre trafikerade vägarna mycket väl fortfarande kunna underhållas in natura. Och man måste ändock räkna med att i dessa tider av ekonomiska svårigheter för jordbrukarna många av dessa hellre känna sig hågade utgöra sin väghållning in natura än i kontanta penningar och sålunda känna sig ovilliga att gå med på en omläggning i sin helhet av väghållningen, helst så länge, som förut nämnts, de nuvarande grunderna för beräkningen av vägskatten kvarstå. Vi anse därför skäligen, att vägdistrikt, som partiellt övertagit väghållningen, erhåller samma bidrag som nu föreslagits för dem, som övertagit samtliga vägarna, för den del av underhållet, som övertagits av vägkassan.

Den verkliga kostnaden blir i detta fall ej svårare att beräkna än för vägdistrikt med helt övertagna vägar. Givetvis måste räkenskaperna föras särskilt för den del av underhållet, som övertagits av vägkassan.

Vi hemställa alltså,

att 3 § 1 mom. i Kungl. Maj:ts proposition nr 170 angående förslag till förordning om fördelning av automobilskattemedel måtte på det sätt antagas, att § 3 erhåller följande förändrade lydelse:

§ 3.

1 mom. Av landsbygdens — — — följande sätt:

a) Till väghållningsdistrikt, vars vägar helt eller delvis övertagits till underhåll medels vägkassan, — — — samt att vederbörande utskott måtte vidtaga den vidare omformning av förordningen, som därav kan föranledas.

Stockholm den 9 mars 1926.

L. Aug. Schill.

A. W. Lundén.